

JOSÉ MAURO DE VASCONCELOS

CÂY CAM NGỌT CỦA TÔI

NGUYỄN BÍCH LAN - TÔ YẾN LY dịch

CHUYỆN VỀ MỘT CẬU BÉ TRÊN HÀNH TRÌNH
KHÁM PHÁ NỠI ĐAU VÀ TÌNH YÊU THƯƠNG

Scanned with CamScanner

PHẦN 1

ĐÔI KHI, VÀO GIÁNG SINH, ĐỨA CON CỦA QUÝ RA ĐỜI

Chương 1

KHÁM PHÁ NHIỀU ĐIỀU

Chúng tôi đi xuống phố, tay trong tay, chẳng có gì phải vội. Totoca đang dạy tôi về cuộc sống. Và điều đó khiến tôi thực sự hạnh phúc, được anh trai nắm tay và dạy nhiều điều. Nhưng là dạy về những điều thuộc thế giới bên ngoài. Bởi vì ở nhà, tôi học hỏi bằng cách tự mày mò khám phá và tự làm; tôi mắc lỗi nhiều và vì mắc lỗi, tôi thường bị ăn đòn. Cho tới tận trước đây không lâu, tôi vẫn chưa bị ai đánh bao giờ. Nhưng rồi mọi người nghe được chuyện này, chuyện nọ và bắt đầu nói tôi là quý, là quái vật, là tiểu yêu tóc hung. Tôi không muốn biết về điều đó. Nếu không phải đang ở bên ngoài thì tôi đã bắt đầu hát. Hát thú vị lắm. Ngoài ca hát, Totoca còn biết làm điều khác nữa: anh có thể huýt sáo. Nhưng

dù cố gắng đến mức nào tôi cũng chẳng thể bắt chước anh huyết sáo được, chẳng âm thanh nào bật ra cả. Để an ủi tôi, anh bảo chuyện đó cũng bình thường thôi, rằng tôi chưa có cái miệng của người huyết sáo. Nhưng vì không thể hát thành lời, tôi hát thầm ở trong lòng. Thoạt đầu điều đó thật kỳ cục, nhưng về sau tôi cảm thấy hát như thế thực sự thú vị. Và lúc này, tôi đang nhớ lại một bài hát mẹ thường hát khi tôi còn bé xíu. Mẹ đứng bên chậu giặt, mảnh khăn buộc quanh đầu để che nắng. Với chiếc tạp dề ôm quanh thắt lưng, mẹ đứng đó hết giờ này đến giờ khác, dầm tay trong nước, khiến xà phòng nổi cơ man nào là bọt. Sau đó mẹ vắt kiệt nước khỏi quần áo và đem ra dây, phơi lên, kẹp lại và kéo chiếc dây phơi lên cao. Mẹ làm thế với tất cả quần áo. Mẹ giặt thuê cho nhà bác sĩ Faulhaber để kiếm thêm chút ít giúp trang trải chi phí sinh hoạt. Mẹ cao, gầy, nhưng rất đẹp. Da mẹ rám nắng, tóc thẳng và đen. Khi mẹ không cột tóc lên, tóc mẹ xõa đến tận thắt lưng. Nhưng tuyệt nhất là khi mẹ hát, và tôi hay quanh quần bên mẹ học lỏm.

*Chàng thủy thủ ơi, chàng thủy thủ ơi
Chàng thủy thủ của nỗi buồn ơi
Vì chàng
Ngày mai em sẽ chết...*

*Những con sóng xô bờ
Quăng mình lên bờ cát
Chàng ra khơi rồi
Chàng thủy thủ ơi...*

*Tình yêu của chàng
Chẳng được nổi một ngày
Tàu nhỏ neo rồi
Tàu ra khơi...*

Những con sóng xô bờ...

Bài hát đó luôn khiến lòng tôi dâng trào một nỗi buồn khó hiểu.

Totoca giật tay tôi. Tôi bừng tỉnh.

"Sao thế Zezé?"

"Không sao ạ. Em đang hát thôi mà."

"Hát ư?"

"Vâng."

"Vậy chắc anh điếc rồi."

Anh ấy không biết con người ta có thể hát thầm ư? Tôi im lặng. Nếu anh không biết thì tôi cũng chẳng định dạy anh đâu.

Chúng tôi đã tới lề đường quốc lộ Rio-São Paulo.

Trên đường quốc lộ, có đủ mọi loại xe. Xe tải, xe con, xe ngựa, xe đạp.